

ငွေ့ညှပ်ပုလဲရဲ့ ချစ်မက်စံအိမ်

မိချမ်းဝေ

လမ်းချိုးကလေးကို ကွေ့ဝင်လိုက်တာနဲ့ လှမ်းမြင်ရတဲ့ ဆင်စွယ်ရောင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး အဟန့်က ကျုပ်ရဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်တွေကို နှိုးဆော်ရန်ကြွစေနေလိုက်တာ။ ခြေလှမ်းအရှိန်တွေကို လျော့ချပစ်လိုက်မိတယ်။ လက်ထဲက ခရုရောင်စုံ အရုပ်ကလေးတွေပါတဲ့ အထုပ်ကလေးကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမြဲ။

ကျုပ် ဒီလမ်းထဲဝင်လို့ ဒီအိမ်ကိုမြင်တိုင်း ဒီလို စိတ်ခံစားမှုတွေ ခံစားနေကျ။ စိတ်တွေ ကတိမ်းကပါးဖြစ်၊ ခြေလှမ်းတွေ အားပျော့ ဒါတွေ က လာတဲ့အခေါက်တိုင်း ဖြစ်နေကျ။ မလာဘဲ လည်း မနေနိုင်ဘူး။ သုံးလတစ်ကြိမ် လေးလ တစ်ကြိမ်လောက် လာရစေမိ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်လ တစ်ကြိမ်တောင် လာချင်သေး။ တစ်လတစ်ကြိမ် မကပါဘူးလေ။ အခွင့်အရေးပေးရင် ကျုပ် အဲဒီ ဆင်စွယ်တိုက်ကြီးထဲ အပြီးကိုလာနေချင်တော့ တာ။ အဲဒီအခွင့်အရေးဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။

ကျုပ်စိတ်ကူးတွေသာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး သိမယ်ဆိုရင် ရာရာစေ့... သင်းကများ ငဲ့အိမ် ကို... လို့ ဆတ်ဆတ်ခါမှာသေချာတယ်။ သူ့ အိမ်ကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ ဆင်စွယ် တိုက်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်စွယ်နန်းတော်ကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့ဆိုင်တာ သူ့အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်လေ။ အသားဖြူဖြူ

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း နှုတ်ခမ်းစုစုကလေးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်စရာ ကြယ်စင် လမ်းကလေး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် လေးက ကျုပ်နဲ့ အဆိုင်ဆုံးဆုံးပေါ့။

ကျုပ် လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ချ ပြီး အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ် ဒီအိမ်ကိုလာရင် ဒီလိုပဲ ဒီနားရောက်ရင် ဒီနေရာ တအောင့်တနား အိမ်ထဲဝင်ဖို့ အားပွေးနေကျ။ ကျုပ်နဲ့ အဆိုင်ဆုံးပစ္စည်းကလေးက ကျုပ်နဲ့ အဝေးဆုံးမှာ ရှိနေတာ ကျုပ်တို့လင်မယားရဲ့ ဘဝကြမ္မာလေလား။ ကျုပ်မိန်းမ မခင်လေးရဲ့ ရိုးတာမူလေလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အစ်မ ဒေါ်ခင် ခင်ကြီးကို မလှနဲ့ပဲ မလှနဲ့ရဲတဲ့ ကြောက်ရွံ့အား ငယ်မူတွေလား။ ဘာလားဆိုတာ စဉ်းစားလို့ တောင် မရပါဘူး။

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ လူတွေ ကို စည်းခြားဘောင်ကျပ်ထားစေတဲ့ အရာဆိုပေ မယ့် မိသားစု အဝန်းအဝိုင်းကို ပိုင်းခြား ကန့် သတ်နိုင်တဲ့အရာလို့ ကျုပ်မထင်ဘူး။ သင်းတို့ လောက် စာမတတ်ပေမယ့် အခြေခံ ပညာ အထက်တန်းလောက်တော့ သင်ဖူးသူတစ် ယောက် အနေနဲ့ ကျုပ် ဒီလောက် ခုံးမဝေးပါ ဘူး။ ငွေဂုဏ်မောက်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ အသိုက် အမြုံချစ်ခြင်းကို ခွဲခြေပစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်အချိန်ပြည့် ရှုံ့ချနေမိတယ် ဗျာ။ ဘယ်နှယ် . . . ကိုယ့်မှာ အဖြစ်မရှိရင်

မရှိဘူး ပေါ့ဗျာ။ အဟက် . . . ဟက်။ သူ့ယောက်ျား အကောက်အခွန်အရာရှိ ဦးခင်မောင်မြဆိုတာ သားသမီးရအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ လူကြီး တဲ့လား။ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အကွဲကိုယ်နေကြ ပေါ့ဗျာ။ အတိတ်ဘဝက သူတစ်ပါးကို ဘာတွေ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့လို့ သားသမီး မရနိုင်လဲမှ မသိ တာ။ မဆီမဆိုင် လက်ပံသားစားနဲ့ မချိုင်နဲ့လေ ဗျာ။

ခက်တယ်။ အဲဒီ မခင်လေးကြောင့် ခက် တယ်။ အစ်မအရင်းဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ဂုဏ် ဓန အရှိန်အဝါ ဘယ်လောက်ရှိရှိ ၊ ငါ့လ သမီး ကလေး ထိုးအပ်ခဲ့ရတယ်လို့ တောင်းတိုင်း ပေးရ အောင် ဒါကျုပ်သမီးဗျ။ သက်မဲ့ အရုပ်ကလေး မဟုတ်ဘူး။ သက်ရှိ . . . သက်ရှိ . . . မွေးကင်းစ ကတည်းက မွေးရာပါ ဆံပင်နက်နက် ပါးစုံမိမိ ထွက်ပြီး ချစ်ချင်စရာ သမီးလေး။ သူမို့လို့ ပေးခဲ့ ရက်ပလေ။ သမီးပေးခဲ့ပြီး ပြန်လာတော့ နိရည် တင်းနေတဲ့ သားမြတ်အစုံက နိတွေ ညှစ်ပစ်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဒရောသောပါး သွန်ကျနေတဲ့ မြင်ကွင်း။ ကျုပ်လည်း ပေါက်ဆိန်တစ်လက် ပြေးဆွဲပြီး ခြံထဲက ဟိုအပင်ပြေးခုတ် သည်အပင် ပြေးခုတ် နောက်တော့ ကမ်းခြေဘက် ပြေးထွက် လာမိရော . . .

ဆောင်းမဝင်သေးတဲ့ မောင်းမကန် ကမ်းခြေ

စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါတော့
 မောင်အောင်ရယ်။ တကယ်တော့
 ခင်ခင်ကြီးက ကလေးရှားကွဲ့။
 အိမ်ထောင်သက်ဆယ်နှစ်မှာ
 ကလေးကမရလေတော့ အခု
 ဒီကလေးကို ရန်ကုန်မှာ
 ပိုက်ခွဲပြီး သွားမွေးတဲ့အကြောင်း၊
 ညညဆို ကလေးကကျတော့
 နို့ဖူးထဖျော်ရတာ
 ဘယ်လိုအိပ်ပျက်တဲ့အကြောင်း
 ဈေးလာရင်
 သူမှာ ပါးစပ်အရသာခံပြီး
 ပြောရတာအမော

ဟာ လူသူကင်းဆိတ်ပြီး ကျုပ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြိုဆိုနေ
 တယ်။ ကမ်းခြေဟာ ဒီရေအတက်အကျကြောင့် လက်ခံ
 ရရှိတာတွေ ယုတ်လျော့ဆုံးရှုံးတာတွေနဲ့ အသားကျနေတဲ့
 ရင့်မာမှုမျိုးနဲ့ပေါ့။ မင်းရတာတွေက ခဏပါကွာ . . . မင်း
 ဆုံးရှုံးသွားတာတွေလည်း ခဏပေါ့။ အားလုံးဟာ ခဏပဲ
 ကိုယ့်လူ ရေပွက်ပမာဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးရဲ့မဟုတ်လားလို့
 ပြောနေသယောင်။

ကမ်းခြေရောက်တော့ ကျုပ်စိတ်တွေ နည်းနည်းပြေ
 သွားတယ်။ အလျားရှည်ကမ်းစပ်မှာ ကျုပ်ပြေးနေသလောက်
 အနောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်ပါလာတဲ့အတွက်
 လည်းပါတယ်။ ကျုပ်ဘဝက ဘာမဆို ထင်တိုင်းကြံခွင့်မရတဲ့
 ဘဝ။ ကျုပ်သွားရာ နောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်လေ့
 ရှိတဲ့ ကျုပ်သားအကြီးကောင် နောင်နောင်။ သားဦးယောက်ျား
 လေးမွေးပြီး သုံးနှစ်အကြာ သမီးမိန်းကလေးမွေးတာမို့ သား
 ရောသမီးပါ စုံလင်နေတဲ့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ပီတိတွေ ပင်
 လယ်ထဲ ပစ်ချရတဲ့နေ့ပေါ့ဗျာ။

“ခင်လေးကို သတ်ချင်သတ်ပါတော့ အစ်ကိုရယ် . .
 ဟိုရောက်တော့ မမကြီးက သမီးကို လက်ကမချတော့ဘူး။
 ပုလဲလေး ပုလဲလေး ငွေရည်ပုလဲလေး ကလေးလေးရဲ့အလှ
 က နင်တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကမ်းခြေမှာ ပင်လယ်လေမိပြီး
 အသားတွေ မည်းကုန်တော့မယ်။ ငါတို့မှာ သားသမီးရှိတာ
 မဟုတ်။ သမီးကို အမွေစား အမွေခံ မွေးမယ်ဆိုပြီး . . .”

“ဘာအမွေစား အမွေခံလဲ။ ငါတို့ဆင်းရဲမွဲတေ မကျွေးနိုင်
 မမွေးနိုင်ဖြစ်နေလို့လား။ ဘဝဝမ်းစာရှာတာချင်း မတူချင်နေ
 လူဆိုတာ တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်ပါဟာ။ ငါက နင့်အစ်မလို
 နန်းတော်လိုအိမ်ကြီးနဲ့ မထားနိုင်ရင်နေရမယ်။ အောင်ဘစိန်
 လက်နှစ်ဖက်ရှိလို့ကတော့ ထမင်းမငတ်စေရဘူးဟေ့ . . .”

နောက်ဆုံးတော့ အမေတို့ကလည်း ဖြောင်းဖျနေတာမို့
 ဒီကောင်ပဲ စိတ်တွေလျော့ချပြီး သမီးလေးလွမ်းစိတ်ကို ဖြေ
 နေရတော့တယ်။

“မောင်အောင်ရယ် မိဘနဲ့သားသမီးဆိုတာ ရေကိုပိုင်း
 ခြားလို့ ပြတ်ချင်ပြတ်မယ် ကိုယ့်သမီးဟာကိုယ့်သမီးပါ။ တစ်
 ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံးသိနေတဲ့ကိစ္စ ကြီးလာရင် ကလေးကပျော်
 ဦးမှကိုး။ မပျော်တော့လည်း ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြန်ခေါ်ရဲ့ပေါ့။”

အမေ့စကားက သင့်တင့်လျော်ကန်နေလို့ ဒီကိစ္စကို
 ကျုပ်အကျယ်မချဲ့တော့တာပါ။ အင်းလေ ထားဝယ်နဲ့ မြိတ်
 ဘာဝေးတာမှတ်လို့ သမီးတွေချင်သွားတွေလိုက်ရဲ့ပေါ့။ သမီး
 တွေချင်သွားတွေလိုက်ရဲ့ဆိုတာ ပြောတော့လွယ်တာပါ။ မြိတ်
 ရောက်လို့ ကန်ဖျားရပ်ကွက်က အဲဒီအိမ်ကြီးရှိရာလမ်းထဲ
 ချိုးဝင်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေ ကတိမ်းကပါးဖြစ်ရတယ်။
 ကျုပ်ဆိုရင် ဘယ်တုန်းကမှ ဝမ်းသာအယ်လဲ မကြုံဆိုခဲ့တဲ့
 ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ စိမ်းကားပြတ်တောက်တဲ့ ဆက်ဆံရေးက
 တစ်ခါတစ်မျိုး မရှိနိုင်အောင်ပါပဲ။ သမီးမျက်နှာနဲ့သာလာရတာ
 သူတို့အိမ်ရဲ့အဟန့်ကလည်းရှိသေးတော့ မပျော်ပေါင်ဗျာ။
 အိမ်ထဲရောက်ရင် ဘယ်နေရာ ထိုင်ရမှန်းမသိ။ အဲဒီအခေါက်
 က ကျုပ်အနေခက်ခက်နဲ့ ကန်ဖျားဈေးထဲက ဆွေမျိုးတွေရှိရာ

အလည်သွားလိုက်တာပေါ့။ အရီးမြဲက ကန်ဖျား
 ဈေးမှာ ပင်လယ်ထွက်ကုန် ငါးပိငါးခြောက်
 ရောင်းတယ်။ ကျုပ်ဘာကိစ္စနဲ့မြို့ကိုလာတယ်ဆို
 တာလည်းသိတယ်။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါတော့ မောင်အောင်
 ရယ်။ တကယ်တော့ ခင်ခင်ကြီးက ကလေးရှား
 ကွဲ့။ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်မှာ ကလေးက
 မရလေတော့ အခု ဒီကလေးကို ရန်ကုန်မှာ
 ပိုက်ခွဲပြီး သွားမွေးတဲ့အကြောင်း၊ ညညဆို
 ကလေးကကျတော့ နို့ဖူးထဖျော်ရတာ ဘယ်
 လိုအိပ်ပျက်တဲ့အကြောင်း ဈေးလာရင် သူမှာ
 ပါးစပ်အရသာခံပြီးပြောရတာအမော။ ဒီကလေး
 ဟာ မခင်လေးကမွေးတာ သူ့ပိုက်ခွဲမွေးတာ
 မဟုတ်တဲ့ကိစ္စ လူတိုင်းသိနေတာ။ ညဘက်
 ထတယ်ဆိုတာ သူ့လားထမှာ။ သူ့က နလုံး
 ရောဂါရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်သက်လုံး ဗိုလ်ကျလာ
 တာ။ တကယ် ထရတာက ဦးခင်မောင်မြဟေ့။
 အိမ်ဖော်ခေါ်ထားလည်း စိတ်မချဘူးဆိုပြီး နို့ဖူး
 တွေ ခွက်တွေ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေနွေးနဲ့ပြုတ်ပြီး
 မှဖျော်တာ။ ဦးခင်မောင်မြကိုယ်တိုင် ကလေးကို
 အဖြစ်သည်းနေတာ။ ဒီလောက်ချစ်နေကြမှ
 တော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ မောင်အောင်
 ရယ်”

ကျုပ်ကျေနပ်သွားတယ်။ ကျုပ်သမီးလေး
 ကိုခေါ်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးသာမက ဦးခင်မောင်မြ
 ကပါ သည်းသည်းလှုပ်နေတာဆိုတော့ အင်း
 လေ သမီးလေးရဲ့ကုသိုလ်ပေါ့။ တကယ်ဆို သွေး
 ကအရင်ကြီးဟာ ညီမရဲ့သမီးကို အစ်မဖြစ်သူ
 ကြီးတော်က မွေးတယ်။ မတရားတာ မရှိပါဘူး။
 ခက်တာက ကျုပ် ကျုပ်က အဖေလေဗျာ။ ကျုပ်
 သမီး ကျုပ်လွမ်းမှာပေါ့။ လွမ်းခွင့်ရှိပါတယ်နော်။
 လွမ်းတိုင်း လွမ်းတိုင်း သမီးကြိုက်တာလေးတွေ
 စုဆောင်းပြီး လာနေရတာ အခေါက်ခေါက်ပေါ့။
 ဒီတစ်ခေါက်တော့ . . .

x x x

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကော်
 တေပွပွကြီးတွေ၊ ဆက်တီလုလုကြီးတွေ ဆင်
 ယင်ထားတဲ့ညှော်ခန်းက ကျုပ်ကို ခြောက်လှန့်
 တော့တာပေါ့။ ဒါတွေက ကျုပ်တို့နဲ့ အသား
 မကျတဲ့ ဟာတွေလေ။ တီဗွီကြီးကလည်း နှစ်
 ဆယ့်တစ်လက်မတောင် ကပါမလားမသိဘူး။
 နံရံပေါ်မှာလည်း သမီးလေး ငွေရည်ပုလဲရဲ့ ပုံကြီး
 ချဲ့ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဖိနပ်စင်ကလေးပေါ်မှာ
 တော့ သမီးစီးတဲ့ ဖိနပ်မျိုးစုံ စင်အပြည့်ပါပဲ။
 ကျုပ် ညှော်ခန်းမှာထိုင်ရုန်း ထရုန်း ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ
 အတွင်းခန်းက ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ထွက်လာတာ

တွေ့ရတယ်။

“ဪ... မောင်အောင်”

ဒါလောက်ပါပဲ။ သူက အမျိုးတွေခေါ်သလို ကျုပ်ကို နာမ်နှိပ်ပြီးခေါ်နေတာလေ။ မတ်ဖြစ်သူ ကို လေးစားစရာမလိုဘူးသဘောပေါ့။ အဲဒါ သူ့ စရိုက်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ...

“ဟော ဦးငယ်လာတယ် ဦးငယ်လာတယ်။ သမီးဖို့ ဘာပါလဲ”

ကျုပ်ရဲ့ လမင်းလေးက အသံစာစာနဲ့ ကျုပ် ပေါင်ပေါ်ပြေးထိုင်လိုက်တာ အမောကို ပြောသွား တာပဲဗျာ။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကတော့ ပြုံးမလို မဲ့ မလို မျက်နှာနဲ့ မျက်နှာလွဲသွားလေရဲ့။ ကျုပ် သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်ပေါင်ဗျာ။ သမီးနဲ့တွေ့မှ တော့ ကျန်တာတွေ အသေးအဖွဲ့ပါ။ သမီး အတွက် မောင်းမကန်က ကျုပ်အမေ သူ့ဘွား ဘွား လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ခရုရုပ်ကလေးတွေကို ထုတ်ပေးတော့ သမီးကဖျော်လိုက်တာ လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးလို့။

ဂါဝန်ကလေးနဲ့ ဘိုမရုပ်ပုံ၊ ဆင်ပုံ၊ ယုန် ကလေးနားရွက်ထောင်ပုံ၊ လိပ်ကလေးပုံစတဲ့ ခရုတွေကို ကော်နဲ့ကပ် ဆေးခြယ်ရောင်းချတဲ့ အလုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းပါ။ မောင်းမကန်ကရတဲ့ခရုတွေကို အိမ်တွေရဲ့ ညှဉ် ခန်းဆောင်ဆီရောက်အောင်လုပ်တာ ကျုပ် အ မေပေါ့။ မောင်းမကန်မှာ အမေညိုရဲ့ ခရု ရောင်စုံလုပ်ငန်းဆို လူတိုင်းသိတယ်။ အခု နောက်ပိုင်း အရုပ်တွေသာမက ခရုတွေနဲ့ ခန်းဆီး လိုက်ကာတွေပါ အလှဆင်ရောင်းချလာတော့ မောင်းမကန်ရေကူးလာတဲ့ညှဉ်ညှဉ်တွေ အမေ ညိုခိုင် ရှာပြီပေါ့။

အခုလည်း ဓာတ်ပုံထဲမှာသာ မြင်ဖူးတဲ့ မြေးကို အမေက အရုပ်ကလေးတွေ လုပ်ပေး လိုက်တာပါ။ သမီးတို့ ညှဉ်ခန်းရိုးကျော်ဘီရိုထဲ မှာ အဖိုးတန်အရုပ်တွေ အများကြီးရှိနေသားနဲ့ သူ့ဘွားဘွားရဲ့လက်ရာ ခရုရုပ်ကလေးတွေကို သမီးနှစ်သက်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လာရကျိုး နပ်သွားပြီပေါ့။

“ဦးငယ်...ဘွားဘွားညှဉ်က သမီးကို ဘာလို အရုပ်ကလေးတွေ ပေးလိုက်တာလဲ”

“သမီးကို ချစ်လိုပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးကလည်း ဘွားဘွားညှဉ်ကို ချစ်တယ် လို့ ပြောပေးပါနော်”

ကျုပ်လေ... မျက်ရည်တောင် ဝဲတယ်။ သမီးက အဲဒီလို တတ်တာပါဆို။ ကျုပ်ကိုလည်း သူ့ အမေ ညှဉ်မရဲ့ယောက်ျား သူ့ ဦးလေးလိုပဲ ထင်နေတာ။ ဘွားဘွားညှဉ်ဆိုတာ အဘွားအရင်း

လို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မခင်လေးကိုတော့ အန်တီလေးတဲ့။ သူ့အမေ သင်ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့။ မခင်လေးက အဲဒါတွေမခံစားနိုင်လို တစ်နှစ်မှ တစ်ခေါက်လောက်ရောက်တော့တယ်။ မနေနိုင်တဲ့ ကျုပ်မှာသာ...။ သမီးဟာ တစ်ခေါက်နဲ့တစ်ခေါက် မတူအောင် စကားတွေတတ်လာတာ အရင်အခေါက်ကကြုံရပုံ ကျုပ်တွေ မိတိုင်း ပြုံးမိရဲ့။

ကျုပ်လာတော့ အိမ်ထဲမှာ ဦးခင်မောင်မြနဲ့တွေ့ဖို့ ညှဉ် သည်တွေ စောင့်နေကြတယ်။ ညှဉ်သည်တွေက တောကထင် ပါရဲ့။ ဝတ်စားထားပုံက ရိုးပါတီသနဲ့။ အမူကိစ္စလူကြီးအိမ်လာ ရတာဆိုတော့ စိုးရွံ့အားငယ်မှုတွေလည်း ရှိပေမှာပေါ့။ ဒီမှာ ညှဉ်သည်မိန်းမတစ်ယောက် ရှံ့ပေနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို ဆက်တီအကောင်းစားပေါ်တင်ပြီး ထိုင်မိပါရော။ ကျုပ်နဲ့ စကား လက်ဆုံကျနေတဲ့သမီးဟာ ညှဉ်သည်မိန်းမနားပြေးသွားပြီး...

“အမယ်လေး အဒေါ်ကြီးရယ်။ သမီးတို့အိမ်ကဆက်တီပေါ် ခြေထောက်ကြီးတင်ပြီး မထိုင်ပါနဲ့။ ရှံ့တွေပေကုန်ပါ့မယ်။ ဒါတွေက ဖေဖေရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ထားရတာ။ ဟောင်းသွားရင် ပြန် ဝယ်ရဦးမယ်။ ပိုက်ဆံရအောင် ဖေဖေ ခရီးတွေခဏခဏထွက် နေရတာ သနားပါတယ်”

“အင်းပါ အင်းပါ ကလေးရယ် အဒေါ်ကြီး ခြေထောက်တင် မထိုင်တော့ပါဘူး”

ကျုပ်မှာလေ ညှဉ်သည်ကိုလည်း မျက်နှာပူ။ သမီးတတ် နေတာကိုလည်း ပီတိဖြစ်။ ဦးခင်မောင်မြ သူ့ဖေဖေအသည်းစွဲတာ ဒါတွေနေမှာလို့လည်း သဘောပေါက်မိလေရဲ့။ အင်းလေ တတ် တော့မှာပေါ့။ သမီးမူကြီးကျောင်းသူကြီးဖြစ်နေမင့်ဟာ။ အခုလည်း သူတတ်တဲ့ကဗျာတွေ ဆိုပြနေလေရဲ့။

တော်တော်ကြာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး အခန်းထဲကထွက်လာတော့ ကျုပ်တစ်ခု တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

“အစ်မကြီး ကျုပ်သမီးကို သိမ်တော်ကြီးဘုရား ခဏခေါ် သွားချင်တယ်”

“အလိုတော် ဘာကိစ္စ သမီးက ဘုရားကို ခဏခဏရောက် ဖူးနေတာ။ နေပူကမိဦးမယ်။ ကလေးကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး အိမ်မှာ နားရတာ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျုပ်သိနေသားပဲ။ ကျုပ်နဲ့သမီး သူ့ကွယ်ရာမှာ နှစ် ယောက်ထဲ မတွေ့စေချင်တဲ့သဘောဆိုတာ။ ကျုပ်မျက်နှာ မလှ တော့ သမီးကပါးတယ်။

“ဘုရားမသွားရရင် သမီးနဲ့ဦးငယ်ခြံထဲမှာတူတူပုန်းမယ်လေ။ ပြီးရင် ဖေဖေဝယ်ပေးထားတဲ့ စက်ဘီးအသစ်ကလေးစီးမယ်။ နော် မေမေ”

သည်လိုနဲ့ ကျုပ်လည်း သမီးနဲ့ကစားဖော်ဖြစ်သွားပါရော။ သမီးကအဖော်မရှိတစ်ကောင်ကြွက်မို့ ကစားဖော်ရှာနေတာလေ။ တူတူပုန်းဆိုလည်းပုန်းတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်သမီးနဲ့ကိုယ်ကစားရ တာပဲဟာ။ တူတူပုန်းလို့ဝတော့ စက်ဘီးစီးမယ် ဖြစ်ပါရော။ ကလေးစီးသုံးဘီး မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဘီးစက်ဘီးကလေးက အတော် ပေးရမယ့်အမျိုး။ ပစ္စည်းအကောင်းစားတွေ သမီးသုံးနေရတာ မြင်တော့ စောစောက ဘုရားမသွားရတဲ့ ဝေဒနာအကြိတ်အခဲ လည်း အလိုလို ကျောသွားပါရော။

■ အမယ်လေး အဒေါ်ကြီးရယ်။ သမီးတို့အိမ်က ဆက်တီပေါ် ခြေထောက်ကြီးတင်ပြီး မထိုင်ပါနဲ့။ ရှံ့တွေပေကုန်ပါ့မယ်။ ဒါတွေက ဖေဖေရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားရတာ။ ဟောင်းသွားရင် ပြန်ဝယ်ရဦးမယ်။ ပိုက်ဆံရအောင် ဖေဖေခရီးတွေ ခဏခဏထွက် နေရတာ သနားပါတယ် ■

မခင်လေး
မောင်မကန်ကို
ကျောင်းဆရာမတာဝန်နဲ့
ရောက်လာတော့
ကျွန်အိမ်မှာနေဖြစ်ပြီး
အနန်းစပ်လှည့်ကြတာလေ။
ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး
ဘယ်သဘောတူပါ့မလဲ။
ကျွန်တို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး
မလွဲမကင်းသာခဏလာပြီး
ပြန်သွားတာ။

ကျွန်ကလည်း အလိုက်သိရမယ်လေ။ မပေးတဲ့အခွင့်အရေးကို ထပ်မတောင်းရုံပေါ့။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးအလစ်မှာ ဦးငယ်ဟာ သမီးရဲ့ အဖေပါလို့ ကျွန်မပြောပါဘူး။ မပြောဖြစ်အောင်လည်း စောင့်ထိန်းမှာပါ။ ဒါဟာ သမီးတစ်ဘဝလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စလေ။ ကျွန်ဒီလောက် မမိုက်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားပြန်ရော တစ်ခေါက်ပေါ့။

x x x

နောက်ပိုင်း သမီးဆီ သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်မှာလည်း သားကြီးနောင်နောင်ရှိသေးတော့ သားကြီးနောင်ရေးအတွက် ကျွန် အလုပ်ကုန်းလုပ်မှဖြစ်ဦးမယ်။ အစကတော့ မိုးလင်းလာရင် အမေ့ဆိုင် ကူခင်းသလိုလို ကလေးထိန်းသလိုလို မခင်လေးကို ကျောင်းပို့သလိုလိုနဲ့ ပြီးနေတာ။ ကျွန်မှာ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပေမယ့် အဖေပီနန်သွားပြီး ရှာဖွေထားရစ်တဲ့ အထုပ်ကလေးရှိလေတော့ မပူပင်ရတဲ့ အနေအထားမှာ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပေါ့လျော့နေတာလည်း ပါတယ်။

မခင်လေး မောင်းမကန်ကို ကျောင်းဆရာမတာဝန်နဲ့ ရောက်လာတော့ ကျွန်အိမ်မှာနေဖြစ်ပြီး အနန်းစပ်လှည့်ကြတာလေ။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ဘယ်သဘောတူပါ့မလဲ။ ကျွန်တို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး မလွဲမကင်းသာခဏလာပြီး ပြန်သွားတာ။ သားကြီးမွေးပြီးတော့လည်း ခပ်ကင်းကင်းပဲ။ သမီးမွေးပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့အစ်မဆီက အလည်လာဖို့ စာရောက်လာတာ။ မခင်လေးမှာ ဝမ်းတွေသာလို့။ သူ့အစ်မ သူ့ဆီ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုပြီးတော့လေ။ ကလေးပိုက်ပြီး သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးညီမအပေါ်မိုလ်ကျပြီး ကလေးယူထားလိုက်ပါရောလား။

အခုလို နှစ်ကြာတော့လည်း ကျွန်တို့ တစ်မိသားစုလုံး နေသားကျသွားပါပြီ။ ကျွန်လည်း အတန်းကြီးလာတဲ့သားအတွက် ငွေရှာနေရတာနဲ့ သမီးဆီ မရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က အသားကျနေတဲ့သမီးဘဝ ကျွန်ကြောင့် အနည်မထစေချင်ဘူးဗျာ။ မိဘမေတ္တာပါ မောင်းမကန်က ပင်လယ်ထွက်ကုန်၊ ငါးခြောက်တွေ ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက် တင်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တော့ မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝန်ဆောင်စရိတ်တွေ ကြီးမြင့်တဲ့ကာလမှာ အမြတ်အစွန်းနည်းတယ် ဆိုပါတော့။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တို့မိသားစု အလှည့်အပြောင်းဖြစ်ဖို့ လူတစ်ယောက် မိုးပေါ်ကကျလာသလို ပေါ်လာပါရော။ အဖေရှိစဉ်က အဖေနဲ့ ပီနန်သွားဖက် ဦးအော်လူဆိုတာ ရွာပြန်ရောက်လာတယ်။ အဖေကျေးဇူး သူ့မှာရှိတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ပေးတယ်။ အဲဒါက မောင်းမကန်မှာ ငွေသောင်ယံ စားသောက်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ပေးခြင်းပါပဲ။ တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့စားဖိုမှူး သုံးယောက်နဲ့ ပင်လယ်စား၊ ကင်းမွန်၊ ခရု၊ ဂဏန်း၊ မကန်းတွေ မောင်းမကန်လာသူတွေ လျာလည်သွားစေရမယ်။

အဲဒီ ဦးအော်လူမှာ ဘန်ဂလိုဟောင်းလေး တစ်လုံးရှိတယ်။ ပြန်ခါနီးတော့ ဒါလေးပါ အပိုင်ပေးခဲ့ပြန်တော့ ပိုအဆင်

ပြေသွားတာပေါ့။ ဘန်ဂလိုဟောင်းကို အမိုးတွေ၊ အကာတွေပြန်ပြင် ဆေးပြန်သုတ်၊ ဝန်းကျင်ကိုလည်း နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရတာပေါ့။ ကမ်းခြေမှာ ညအိပ်ချင်သူတွေ ဒီမှာနားနေအိပ်စက်ပြီး စားသောက်တော့ ငွေသောင်ယံဆိုင်မှာပေါ့ဗျာ။ နေရေးရော၊ စာရေးပါ တစ်တွဲတည်းဖြေရှင်းပေးလေတော့ ဖောက်သည်က ဝေးဝေးမသွားတော့ဘူး။ ဆိုင်မှာရော ဘန်ဂလိုမှာပါ အလုပ်သမားတွေတိုးခန့်လို့ ကျွန်လည်း မန်နေဂျာကြီးကိုဖြစ်လို့။

ဒီအချိန် တစ်ခုသော နွေဦးပေါက်မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကြယ်တစ်စင်း ရေဆင်းသောက်သလို မြန်းစားကြီး ပေါ်လာလိုက်ပုံက ကောင်တာမှာ အလုပ်များနေတဲ့ ကျွန်နားထဲ “ဦးငယ်ရေ” ဆိုတဲ့ အော်ခေါ်သံလေးပြေးဝင်လာလိုက်တာ။ မကြားတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပျောက်နိုင်တဲ့အသံ ဝမ်းသာစိတ်တွေ ငယ်ထိပ်ပြေးဆောင့်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်တွေပစ်ချထားပြီး ဆိုင်ပြင်ထွက်လာတော့ အလျားရှည် သောင်ပြင်ဖြူဖြူမှာ ပြေးလာတဲ့ သမီးလေး။ ကျွန်ဆီးယူပွေဖက်လိုက်မိတယ်။ သမီးဟာ မထင်မှတ်လောက်အောင်ကို ထွားကြိုင်းလာတာ သိရတယ်။ ကျွန် သူ့ကို ချီလိုတောင် မနိုင်တော့ဘူး။

“ကားက ဟိုဘက်မှာ သွားဆိုက်လို့ ငွေသောင်ယံကို ရှာနေရသေးတာ။ မင်းတို့ဆိုင်က ဒီဘက်မှာကိုး”

အလို ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ ဟိုအနောက်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲလို့ ခပ်လေးလေး လျှောက်လာနေတာ ဦးခင်မောင်မြပါလား။ မိသားစုတစ်စုလုံး အပန်းဖြေလာတာထင်ရဲ့။ သမီးကို အသာထားပြီး ကျွန် ဦးခင်မောင်မြလက်ထဲက အိတ်တွေ ပြေးယူကြိုဆိုလိုက်ရတာပေါ့။ အတော်ပါပဲ။ ဘန်ဂလိုမှာ လူမဝင်သေးတာ နိမ့်တခြား နေရာ ရှာပေးနေရဦးမှာလေ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကတော့ ငွေသောင်ယံ စားသောက်ဆိုင်က အဟန်ရော ဘန်ဂလိုရဲ့ လှပသစ်လွင်ခြင်းတွေပါပေါင်းပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေရဲ့။ သူ့ညီမ မခင်လေး ယူထားတဲ့လူဟာ ဒီလိုအလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ ဟန်ကျပန်ကျ ဆိုတော့ နဂိုက ဂုဏ်မက်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ပီတိလေဟုန် စီးနေလေရဲ့။ ပြောလိုသာ ပြောတာပါဗျာ။ သူ့စိတ်သဘောထား ဘယ်လိုရှိရှိ ကျွန်ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်သမီးပဲ ရှိတာ။

မကြာပါဘူး။ မခင်လေးနဲ့ သားကြီးနောင်

နောင် ကျောင်းဆင်းလာတော့သတင်းတွေကြားပြီး ပြေးလာလိုက်ကြတာ။ မိသားစုတွေဆုံပွဲပေါ့ဗျာ။ သားကြီးနောင်နောင်ဆို သူညီမလေးကို ကြီးမှ ဟုတ်တိပတ်တိတွေဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ သမီးက အသွက်မဆိုတော့ မစိမ်းဘူးဗျာ။ ချက်ချင်း ကိုကို ကိုကိုနဲ့ဖြစ်သွားလိုက်တာ။ မခင်လေးမှာလေ သားနဲ့သမီးကိုကြည့်ပြီး အိမ်ကြီးကို ပျက်လို။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာလည်း ငိုချင်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလိုကြီးဗျာ။ ဝမ်းနည်းတာလား။ ပိတ်ဖြစ်တာလားဆိုတာတောင် ခွဲခြားမသိနိုင်တော့ပါဘူး။

သောင်ပြင်မှာ သူတို့မောင်နှမ လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားကြ။ စက်ဘီးအတူစီးကြ။ ရေကူးသင်ပေးကြ။ ဆော့လိုမောတော့ အမေညှိဆိုင်ဘက်သွားပြီး ဈေးရောင်းကူသလိုလိုနဲ့ သွားရှုပ်ကြ။ အမေညှိကလည်း မြေးမလေးနဲ့တွေ့ရတာ ဘုရားပေးတဲ့အခွင့်အရေးလို ဝမ်းတွေသာ ပြီး အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်နေတော့တာ။

ကျုပ်လည်း ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်လို မဖြောင့်ဘူးဗျာ။ သမီးနောက်ပဲ လိုက်ကြည့်ချင်နေတော့တာ။ သမီးက ကမ်းခြေကို အခုမှရောက်ဖူးပေမယ့် သူစိတ်ဝင်စားတာက ရေကူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးစီးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အမေညှိဆိုင်က ခရုရုပ်ကလေးတွေကို ဆေးရောင်စုံခြယ်တဲ့ အလုပ်ကိုဗျာ။ ဒီတော့ အမေညှိနဲ့ အံ့ကိုက်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ကောက်လာတဲ့ ခရုကို သူ့ကိုယ်တိုင် အရုပ်ဖြစ်အောင်လုပ် ကိုယ်တိုင် ဆေးခြယ်ချင်တယ် ဖြစ်ပါရော။ ဒါကိုတော့ သူ့အစ်ကိုက ဦးဆောင်ပြီး ခရုရာတာ ကော်ကပ်တာတွေ လုပ်ရတဲ့အခါ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပိုပြီး ရင်းနှီးချစ်ကြည်မှု ရတာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာနေတဲ့ သုံးရက်စလုံး သမီးလုပ်ချင်တာ သမီးစားချင်တာတွေ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးလိုက်ရလို့ ကျုပ်ကျေနပ်ပါရဲ့ဗျာ။ သမီးတို့ ပြန်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး။ မခင်လေးကလည်း ငူတူတူ ငိုငေးငေးနဲ့ သူလည်း သမီးလွမ်းရာမှာပေါ့။

“အစ်ကို သတိထားမိလား။ မမကြီးလေ မမကြီးမှာ...”

“ဟင် မလေး ဘာပြောတာလဲ။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့...”

“ဟောဗျာ ဟုတ်လို့လား ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို အစ်ကိုကလည်း မိန်းမတစ်ယောက် သွေးမဆုံးသေးရင် အချိန်မရွေး

ကိုယ်ဝန်ရနိုင်တာပဲဟာ လနသေးလို့ မသိသာတာ။ ရိုတာတော့ အသေအချာ။

“ကိုယ်ဝန်နဲ့ဆိုလည်း ဘာဖြစ်လဲ ကောင်းတာပေါ့”

“အစ်ကို ဒီလို ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့နော်။ သားဦး ကိုယ်ဝန်မရစဖူးရလို့ ဦးခင်မောင်မြ ကြင်နာနေတာ ကြည့်ပါလား။ မောင်းမကန်မှာတောင် အပန်းလာဖြေကြတာ။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အခုမွေးလာမှာ သွေးရင်းသားရင်းလေ။ သူ့ရင်သွေးရရင် သမီးအပေါ်မှာ သူတို့သဘောထားတွေ ပြောင်းများသွားလေမလား ခင်လေးစိတ်ပူလိုပါ”

မိန်းမဆိုတာများ ကျုပ်မတွေးမိတာတွေ တွေးမိတယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရရှိမှန်ရင်တွေးဖြစ်အောင်တွေးရမယ့် အတွေးမျိုးပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ ရှင်းတယ်။ သူတို့သွေးသားအရင်းလို သမီးကို မချစ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြန်ခေါ်ရပေါ့။ ပိုတောင် ကောင်းသေးရဲ့။ ဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ။ သမီးလည်း လေးတန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေမင့်ဟာ လက်လွတ်နေပြီပဲ။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ နားစွင့်နေတာ သတင်းက ရောက်လာတာပဲ။ နောက် လေးငါးရစ်လကြာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ သားယောက်ျားလေးမွေးတဲ့အကြောင်း။ အရီးမြဲလေကန်ဖျားဈေးမှာ ငါးခြောက်ရောင်းတဲ့ အရီးမြဲရွာကိုပြန်လာတော့ သတင်းတွေ သယ်လာတာပေါ့။ ကလေးက ဖြူဖြူမွေးမွေး တစ်တုံးတစ်ခဲကြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း။ ရန်ကုန်တက် ဗိုက်ခွဲမွေးတဲ့အကြောင်း။ ပုလဲကလည်း သူ့မောင်လေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ အကြောင်း။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ကလေးရတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးခင်မောင်မြရဲ့ နမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အိမ်မှာ လာကူသလိုလိုနဲ့ လက်ကြီးဝင်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း။ အဲဒီမိန်းမ မခင်နဲ့ဆိုတာ စာတတ်ပေတတ်မဟုတ်သလို အတွေးအခေါ်ကလည်း ညှပ်ဖျင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကလည်း အချိုးမကျ နောင်ဆိုလျှင် မိသားစုစိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေတောင် ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း စတဲ့အကောင်းရောအဆိုးပါယုန်နွယ်နေတဲ့ သတင်းစကားတွေ ကြားရတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျုပ်လေ သမီးအတွက် စိုးရိမ်လာမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်ကလို ကျုပ်သမီးကို လွမ်းတိုင်း သွားမကြည့်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်သွားမှအခြေအနေက ပိုရှုတ်ထွေးသွားမှာ စိုးပါတယ်။ သမီးဘဝ နေသားကျလက်စနဲ့ ကျပါစေတော့။ ကျုပ်သားကြီးနောင်နောင်လည်း အတန်းကြီးလာပြီလေ။ သူ့အမေသင်တာနဲ့ မလုံလောက်လို့ ထားဝယ်မှာ ဘော်ဒါသွားထားထားတယ်။ သားကို ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေပြီး ပညာနဲ့သာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းစေချင်တာ ကျုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဆန္ဒပါ။

x x x

ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ မောင်းမကန်ဟာ ပိုပြီး စည်ကားလာတယ်။ ကျုပ်တို့မိသားစုလည်း ဝင်ငွေကောင်းပါဗျာ။ အမေညှိအသက်ကြီးလာလို့ ဆိုင်ပိတ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ဆိုင်မှာ အလုပ်သမားတွေကို ကြီးကြပ်ရုံနေခိုင်းထားရတယ်။ ဒါတောင် သူ့ ခရုရုပ်တွေ ဆိုင်မှာတင်တုန်းပဲဗျာ။ အမေက တစ်သက်လုံး

■
သောင်ပြင်မှာ
သူတို့မောင်နှမ
လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားကြ။
စက်ဘီးအတူစီးကြ။
ရေကူးသင်ပေးကြ။
ဆော့လိုမောတော့
အမေညှိဆိုင်ဘက်သွားပြီး
ဈေးရောင်းကူသလိုလိုနဲ့
သွားရှုပ်ကြ။ အမေညှိကလည်း
မြေးမလေးနဲ့တွေ့ရတာ
ဘုရားပေးတဲ့အခွင့်အရေးလို
ဝမ်းတွေသာပြီး အစွမ်းကုန်
အလိုလိုက်နေတော့တာ။

ပင်လယ်လေ
 ဝေ့ရမ်းရမ်းတိုက်နေလို့
 သမီးရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ
 လွင့်နေတာ ကြည့်ကောင်း
 လှပါလား။ သမီးရဲ့ရှည်ဟာ
 ကျုပ်နဲ့လည်း မတူ။
 မခင်လေးနဲ့လည်း မဆင်။
 ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးဘက်
 အတော်နွယ်နေတာက
 ရှေးဘဝက သူတို့ရောက်
 လေလား။ ငယ်ငယ်က
 ချစ်စရာကောင်းပြီး
 ကြီးလာတော့လည်း
 အလှတွေကလေးစွင့်ဝင့်ဝါဖို့
 အားယူနေတဲ့
 ပန်းကလေးတစ်ပွင့်။

အလုပ်လုပ် လာတာ။ အလုပ်ရပ်လိုက်တော့ နေသားမကျ ဖြစ်ဟန်တူတယ်။

မခင်လေးကတော့ ကျုပ်တို့အလုပ်တွေကို မကူညီနိုင်ဘူး။ ကျောင်းတစ်ဖက် သင်တန်းတွေတက်လိုက်နဲ့ အခု ရာထူးတိုးနဲ့ လောင်းလုံမှာတာဝန်ကျနေလေရဲ့။ တစ်ပတ် တစ်ခါတော့ ပြန်လာပါတယ်။ သားကြီးကတော့ ရန်ကုန်မှာ GTC သွားတက်နေပါပြီ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မိသားစုတစ်စုလုံး အပူအပင်မရှိနေနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန်ကျတော့မှ ကျုပ်ရဲ့ မောင်းမကန်ဟာ လှိုင်း ဘောင်ဘင်ထရပြန်ရော။

တစ်နေ့မှာ အရီးမြန်အတူရောက်ချလာတာ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ သမီးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်သမီး ငွေရည်ပုလဲပေါ့။ ရုတ် တရက် သမီးကို ကျုပ်မမှတ်မိဘူး။ မတွေ့ရတာလည်း နှစ်တွေ ကြာပြီကိုး။ သမီးဟာ အရင်တစ်ခေါက်ကလို ဦးငယ်ရေ ဆိုပြီး ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်မလာဘူး။ အင်းလေ သမီးက အဲဒီအရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ မြေကို ထွင်းဖောက်ထွက်လာတဲ့ မျှစ်စိုပေါက်ကြီးလို ထွားထွား မြင့်မြင့်ကြီးပေါ့။ အိမ်က လူကြီးတွေမပါဘဲ ရောက်လာတာ ထူးခြားနေတာမို့ စဉ်းစားရခက်နေတုန်း အရီးမြေက တိုးတိုး ကလေး

“ကလေးမှာ စိတ်ညစ်စရာပါလားတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ချောမေးပြီး ပြောပြောပြောကြောင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ပါဦး”

ကျုပ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ညစ်စရာ ဒီ အရွယ်သမီးမှာ စိတ်ညစ်စရာဘာရှိလဲ။ ဖွဟဲ့ သမီးမှာ ရည်းစား တွေဘာတွေရှိနေပြီလား။ ရည်းစားသနာကိစ္စဆိုလည်း သူ့အမေ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးနဲ့သာပြောရမှာလေ။ ဘယ်နယ် ဦးလေးဆီ ရောက်လာတာလဲ။ သမီးမျက်နှာ ကလေးညှိုးနေတော့ တစ် ခုခုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုးသမီးကိုတင်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

“ဦးငယ် ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

လမ်းရောက်တော့ သမီးဆီက အသံထွက်လာတယ်။

“မျှော်ရစ်ဘုရားကိုလေ မောင်းမကန်ကနေ လှမ်းမြင် နေရတဲ့ဘုရား အရင်တစ်ခေါက်က သမီးသိပ်သွားချင်ပြီး မရောက်ဖြစ်တဲ့ဘုရားကို ပိုမလို့ပါ”

သမီးဆီက အသံတိတ်သွားတယ်။ ကျေနပ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အရင်တစ်ခေါက်က သမီးပူဆာပေမယ့် မပိုဖြစ်ခဲ့ တာ ကျုပ်ရင်ထဲ တန့်န့်နဲ့ ခုတော့ စဉ်းစားတိုင်ပင်နေရင် ကြာဦးမယ်။ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်တာ။

“သမီး ဆိုင်ကယ် စီးတတ်ပြီလား”

“စီးတတ်ပါတယ်။ မြို့မှာ ဆိုင်ကယ်ပဲ သုံးနေရတာ။ သမီးကျွန်ုပ်တက်တော့လည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲလေ။ ဒီလောက် တော့ကျွမ်းပါတယ်ဦးငယ်ရဲ့ အပြန်ကျရင် သမီးမောင်းမယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ။ သမီးစွမ်းတယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်”

မျှော်ရစ်ရောက်တော့ မြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး သမီးမျက်နှာ ကလေး ရင်ပြသားလိက်တာ။ ကမ်းခြေကနေ ပင်လယ်ထဲ

သွားပုံက တကယ့်ကလေးစိတ်မပျောက်သေး တဲ့ပုံ။ အင်းလေ အရွယ်ကလည်း ကြီးကောင် ဝင်စ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အရွယ်ကိုး။

ပင်လယ်လေ ဝေ့ရမ်းရမ်းတိုက်နေလို့ သမီး ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေလွင့်နေတာ ကြည့်ကောင်း လှပါလား။ သမီးရဲ့ရှည်ဟာ ကျုပ်နဲ့လည်း မတူ။ မခင်လေးနဲ့လည်း မဆင်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ဘက် အတော်နွယ်နေတာက ရှေးဘဝက သူတို့ ရေစက်လေလား။ ငယ်ငယ်က ချစ်စရာကောင်း ပြီး ကြီးလာတော့လည်း အလှတွေ ကွဲစွင့်ဝင့်ဝါ ဖို့ အားယူနေတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်။

မျှော်ရစ်ဘုရားရဲ့ထူးခြားမှုက ကျွန်းတည် နေပုံပါပဲ။ ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံနေတဲ့ကျွန်းမှာ အသွင်သဏ္ဍာန်ထူးခြားတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေ ပတ်လည်ဝန်းရံထားခြင်းပါ။ မာကျောခိုင်ကျည်တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတွေကို လှိုင်းရိုက်ပင့်တင်နေတဲ့ အသံဟာ ပင်လယ်ကျွန်းတောင်တွေရဲ့ နဂီစည်း ဝါးပါပဲ။ ကျောက်တုံးကြီးတွေကို အရိန်နဲ့ ရိုက် ရာက လွင့်စင်ဖွာထွက်လာတဲ့ ရေမုံရေဖွားတွေ နေခြည်လဲ့လဲ့အောက်မှာ လွင့်စင်မြောက်ခန့်နေပုံ က မရှိနိုင်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ့။ ကျွန်းရဲ့ ညိုမှောင်မှုဟာ ပင်လယ်ရေစိမ်းတောက်တောက် အပေါ် အုပ်မိုး ထင်ဟပ်နေမှုက ဂမ္ဘီရအငွေ့ အသက်တွေ စွန်းထင်းနေသယောင်။

သမီးဟာ လှိုင်းရိုက်နေတဲ့ ကျောက်တုံး တွေပေါ်ကနေ ပြန်ပြန်ညီလွင်ပြီး ရေလွှာသင်ဖြူ ခင်းနေတဲ့ အဝေးပင်လယ်ဆီ ငေးရီနေတာမှ အကြာကြီး။ သမီးဘာတွေ တွေးနေသလဲ။ သမီး ဘာတွေ လွမ်းဆွေးနေသလဲ။ သမီးမှာလွမ်းဆွေး စရာတွေ ရှိနေပြီလား။ မြိတ်ကနေ ထားဝယ်၊ ထားဝယ်ကနေ မောင်းမကန်အထိလာပြီး အခု မျှော်ရစ်ရောက်တာတောင် သမီးဘာကြောင့် ပြောချင်တာတွေ မပြောရသေးတာလဲ။ ပြော မည့်ပြောတော့ ဖုံးတစ်လုံးဖောက်ခွဲလိုက်သလို

“ပြောစမ်းပါသမီးကို မညာစတမ်း အမှန် အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ ဦးငယ်ဟာ ဦးငယ်လား သမီးဖေဖေလား”

“ဟင် သမီး ဘာပြောတာလဲ”

“ဦးခင်မောင်မြက သမီးဖေဖေလား ဦးငယ် က သမီးဖေဖေလားလို့ မေးတာပါ”

သမီးတကယ်မေးတော့ နှုတ်ဆွဲသွားရသူက ကျုပ်ရယ်ပါ။ ကျုပ်လေ ကျုပ်ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဟိုတုန်းက သမီးလေး ငါးနှစ်အရွယ် လောက်တန်းက သမီးဖေဖေဟာ ဒီမောင်မောင်

ကျမှ

“ဦးငယ် မဖြေဘူးလား။ မဖြေနိုင်တာလား။ မဖြေချင်တာလား။ သမီး ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး သမီးကိုမလိမ်နဲ့နော်”

“မလိမ်ပါဘူး သမီးရယ်။ မလိမ်ပါဘူး။ သမီး သိချင်မှတော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့။ သမီး မသိချင်ဘဲပြောမိမှာစိုးလို့ စောင့်ထိန်းခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ မနည်းတော့ပါဘူး။ သမီးကသိချင်လာ မေးလာတာကိုပဲ စောင့်စားခဲ့ရတာပါ။ သမီးဟာ ဦးငယ်လို့ တစ်သက်လုံးခေါ်လာတဲ့ဟောဒီ အဖေရဲ့ သမီးပေါ့။ အန်တီလေးလို့ခေါ်လာတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးကမွေးတဲ့သမီးပေါ့။ သမီးဟာ အဖေအမေတို့ရဲ့ ကြယ်စင်လမင်းပါပဲ။”

“ဒါနဲ့များတောင် သူတစ်ပါးကိုပေးရက်တာ သမီးတော့ အံ့ဩတယ်”

“မအံ့ဩနဲ့သမီး။ အဲဒါ ဒီအမေ မိခင်လေး ညံ့ခဲ့လို့ပါ”

“ဟင် မခင်လေး”

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လောင်းလုံကနေ ပြန်လာနေကျ မခင်လေး။ ပြန်လာတော့ သမီးနဲ့ ကျွန်ုပ် မျှော်ရစ်ဘက် ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တန်းလိုက်လာတာနေမှာ။ သမီးတော့နဲ့ လေး ရပြီလေ။ ပြီးသွားပြီ ဇာတ်က ဒီမှာတင်ပေါင်းသွားပြီ။ သမီးနဲ့အမေတွေနေမှတော့ ကျွန်ုပ်ပါ စရာတောင် မလိုတော့ဘူးပေါ့။ သမီးဟာ သူ့အမေရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုနေတာမှ အကြာကြီး။

“အမေရဲ့ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အကြောင်း တရားတွေမှာ ငါ့သမီး စားစာခံဖြစ်သွားရတာ ရင်နာလို့မဆုံးပါဘူး။ ကျေးဇူးတရားတွေ မမကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ အမေကိုဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းထားပေးတဲ့ကျေးဇူး။ အစ်မကြီး အမိအရာဆိုတဲ့ အနေအထားတွေဟာ အမေအတွက်တော့ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေပါပဲ။ သည်တုန်းက သူတို့မှာ သားသမီးမရှိတာလည်းပါတယ်။ မွေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာလည်းပါတယ်။ ကမ်းခြေရွာကလေးနဲ့စာရင် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ငါ့သမီးကောင်းစားမှာ အသေအချာဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလည်းပါတယ်။ သမီးကို သူတို့ဆီ ပေးဖြစ်တာ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးပါ။ ငါ့လသမီးလေး ခွဲပြီးပေးခဲ့ရတာ နို့ရည်တွေတင်းပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့ရက်တွေ ဒီနေ့အထိ မမေ့သေးဘူး။ သမီးကိုပြန်ခေါ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစား၊ အကြိမ်ကြိမ်ပယ်ဖျက်ခဲ့ရတာပါ။ တကယ်လည်း သမီးအပေါ် ချစ်ချင်ယုယခွဲကြတာမို့ နောက်ပိုင်းမှာ အမေတို့ သမီးကို စိတ်ချသွားကြတာပါ။”

အခု သမီးဒီအရွယ်ရောက်ခါမှ ဒီအကြောင်းတွေသိသွားရတာ ဘယ်လိုများ သမီးအပေါ် မမကြီးတို့က အချစ်ပေါ့လာလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် . . .”

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ မေမေတို့က သမီးကို ချစ်မြဲချစ်လျှက်ပါ။ မောင်လေးမွေးလာတော့လည်း သမီးကို ချစ်ဆဲပါပဲ။ အန်တီနုလေ အန်တီနု ဖေဖေနုမဝမ်းကွဲ အန်တီနုဟာ မောင်လေးမွေးပြီးကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်လာတာ ကြာပါပြီ။ နောက်ပိုင်း ဖေဖေရော မေမေပါ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ အိမ်ကိုအဝင်အထွက်များလာတယ်။ လူကြီးခရီးတွေ ဘာတွေထွက်ရင် လာစောင့်အိမ်ပေးတာမျိုးပေါ့။ အခု မောင်လေးကြီးလာတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း နားအမျိုးမျိုး သွင်းသလို သမီးကိုလည်း မွေးစားသမီးဆိုတာ မသိသိအောင်”

“တောက် တော်တော်မိုက်ရိုင်းပါလား”

ကျုပ်ရဲ့ မကျေမချမ်းသံဟာ ကမ်းရိုက်လှိုင်းတွေတောင် လန်သွားနိုင်ပါရဲ့။ ကျုပ်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိတယ်။ နီးရင်တော့ ဒီမိန်းမ မျက်ခွက်ထိုးမိမလားဘဲ။ မခင်လေးက

“ပြောပါဦး။ သူက မမကြီးတို့ကို ဘာတွေနားသွင်းစရာ ရှိလို့လဲ”

“မောင်လေး ကိစ္စလေ မောင်လေးမွေးလာတော့ မွေးစား သမီးနဲ့ သားအရင်း အမွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘာလဲ တွေပေါ့။ သမီးကိုလည်း လူကြီးတွေ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားတာ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိသာတာပေါ့။ သိသိသာသာတာပေါ့။ ပြောရင်းနဲ့သမီးသိသွားတာပါ။ သမီးသိသွားတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ စိတ်မကောင်းကြဘူး။ သမီးအိမ်မှာပွဲကြမ်းပြီးပြီလေ။ ပြီးမှ အရိုမြဲဆီသွားငိုပြီး မောင်းမကန်ပို့ပေးပါ။ ပူဆာတော့တာ”

“ကဲ အခု သမီးသိပြီမဟုတ်လား အဖေတို့ အမေတို့က ပေးချင်လို့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ အမေရင်ခွင်ဟာ ငါ့ သမီးအတွက် အမြဲတမ်းဖွင့်ထားတယ်။ သမီးဟိုမှာ မပျော်ရင် ဒီမှာ လာနေရုံပေါ့။ သမီးမှာ အဖေ အမေ မရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမှ အားငယ်စရာမလိုဘူး။ ငါ့ သမီးကိုပြန်ရရင် ဒီအဖေ အမေအပြင် ဝမ်းသာမယ့်သူ ရှိပါဦးမလား”

အပြန်ခရီးမှာတော့ အလာတုန်းကနဲ့မတူ စိတ်တွေပေါ့ပါးလို့။ သမီးက သူ့ကတိအတိုင်း သူ့အမေဆိုင်ကယ်မောင်းတယ်။ သမီးက အမေကိုတင်ပြီးထွက်သွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ တော့ ကျွန်ုပ်မှာတစ်ကိုယ်တည်း ပိတ်တွေနဲ့ပေါ့။ အခုမှ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ပြန်ရတော့မှာလေ။ အပျော်တွေနဲ့မြူးကြွသွက်လက်လို့။ ကျွန်ုပ်နားထဲမှာ ဖေဖေလည်းချမ်းမြေ့ပါစေ။ မေမေလည်း ချမ်းမြေ့ပါစေ သားသမီးလည်း ချမ်းမြေ့ပါစေဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားလေး တောင် ကြားယောင်နေပါလား။

x x x

နောက်တစ်နေ့တော့ အရီးမြဲက အလုပ်မအားလို့ဆိုပြီး ပြန်သွားပါရော။ ဒီရက်တွေမှာ ပုလဲကတော့ ကျွန်ုပ်တို့သမီး အစစ်ပါပဲဗျာ။ ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူနေတာများ ခြေပေါ့လက်ပေါ့။ သူ့ ဘွားဘွားညှိကဆို သဘောတွေကျလို့။ ပင်လယ်စာ ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေလည်း မီးဖိုထဲဝင်ပြီး စားဖိုမှူးတွေဆီက သင်လို့။ စားပွဲထိုးလည်း ပြေးလုပ်လိုက်သေးရဲ့လေ။ သူ့ကိုကို

■
အမေရဲ့ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေမှာ ငါ့သမီး စားစာခံဖြစ်သွားရတာ ရင်နာလို့မဆုံးပါဘူး။ ကျေးဇူးတရားတွေ မမကြီးရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေ အမေကိုဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းထားပေးတဲ့ကျေးဇူး။ အစ်မကြီး အမိအရာဆိုတဲ့ အနေအထားတွေဟာ အမေအတွက်တော့ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း အကြောင်းတရားတွေပါပဲ။

မိသားစု
ဆွေးနွေးဝိုင်းကလေးမှာတော့
သမီးရဲ့ရိုက်ငိုသံတွေသာ
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
မြည်ဟိန်းနေတော့တယ်။
မောင်လေးဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့
သိပ်မဆိုင်တဲ့ကြီးတစ်ချောင်းဟာ
သမီးရင်ထဲက ချစ်ခြင်းပွဲ
သံစဉ်တေးသွားတွေကို
တီးခတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။
ဦးခင်မောင်မြရဲ့
အားရဖွယ်မကောင်းတဲ့
ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလည်း
သမီးကိုပြန်လည်ဆွဲငင်နေတဲ့
ညှိုးအားတွေပဲပေါ့။

နောင် ကျောင်းပိတ်လိုပြန်လာရင် ကောင်းမှာလို့လည်း ဆိုနေ
သေးရဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က သူ့ကိုကိုနဲ့ ကမ်းခြေမှာ လိုက်
တမ်းပြေးတမ်းကစားတာ၊ စက်ဘီးစီးကြတာ၊ ခရုရုပ်ကလေး
တွေလုပ်ကြတာ မမေ့သေးဘူး။

ဒီအချိန်မှာ မခင်လေးလည်းပျော်တယ်။ ကျုပ်လည်း
ပျော်တယ်။ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရတနာတစ်ပါး ပြန်လည်
ကောက်ယူတွေ့ရှိသလို အချိန်တွေဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေလိုက်
တာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သမီးက ကျုပ်တို့ကို ဖေဖေ မေမေ
မခေါ်ဘူးဗျာ။ ဦးငယ်ပဲ။ အန်တီလေးပဲ။ သူ့ကို ပေးပစ်လိုက်
တယ်ဆိုတဲ့ မကျေနပ်မှု အကြိတ်အခဲကလေးများ ကျန်နေ
လို့လား မသိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သမီးနဲ့ငွေသောင်ယံဟာ ရက်ကြာလာ
တာနဲ့အမျှ တစ်သားတည်းကျလာတယ်။ ကျုပ် ကြည့်နေ
တယ်။ သမီးအသားတွေတောင် နည်းနည်းညှိသွားသလိုပဲ။
အင်းလေ ပင်လယ်က သမီးကို ထုဆစ်တော့မှာ ထင်ပါရဲ့။
သမီးကလည်း ပင်လယ်မှာပျော်ဝင်ဖို့ အားယူနေတုန်း ဖြုန်းဆို

အဲဒီနေ့က ဆိုင်မှာ လူကျများနေလို့ အလုပ်များနေတဲ့
အချိန် ဆိုင်ဝမှာ လူတစ်ယောက်လာရပ်တာ သတိမထားမိ
လိုက်ဘူး။ ဆွဲကြိုနေတဲ့သမီးရဲ့ အသံစာစာကလေးက

“ကြွပါရင် ကြွပါ ဘာသုံးဆောင်မလဲ ဟင် ဖေဖေ ဖေဖေ”
ကျုပ် အလန်တကြားကြည့်လိုက်တော့ ဦးခင်မောင်မြ
ရယ်လေ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး ပိန်ချဲ့နေလိုက်တာ။ အဝတ်
အစားတွေလည်း မသပ်မရပ်နဲ့။

“သမီး ပုလဲလေး ဖေဖေကို ရက်စက်သွားတာလား”
ပွဲက ကြည့်မကောင်းဘူးဗျာ။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်
အလွမ်းသယ်နေတာ ကျုပ် ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။
သမီးဟာ သူ့အဖေ လက်မောင်းကြား မျက်နှာမှောက်ပြီး ငိုနေ
ပြန်ပါရော။ ပါးစပ်ကလည်း ဖေဖေ ဖေဖေနဲ့ ညော် ခါကြောင့်
ကျုပ်ကို အဖေ မခေါ်နိုင်တာကိုးလို့ သဘောပေါက်မိပါရဲ့။
သမီးရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတွေက အတူနေဖခင်အပေါ်မှာ ပိုအလေး
သာနေတာ သဘာဝကျပါတယ်။

“ကိုအောင် ဆောရီဗျာ”

ဦးခင်မောင်မြဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် မဟုတ်လား။
သူက တစ်သက်လုံး ကျုပ်ကို ကိုအောင်လို့ တလေးတစား
ခေါ်လာတာပါ။ အခုလည်း ကျုပ်ကို လှမ်းပြီးခွင့်တောင်းနေ
သေးရဲ့။ ကျုပ် ဘာပြောရမလဲဗျာ။ ဘာပြောလို့ ဖြစ်မှာလဲ။

“သမီး ထွက်သွားပြီး ဖေဖေသွေးတွေတိုးပြီး အိပ်ယာထ
လဲသွားသေးတယ်။ သမီးမေမေက သူ့လိုက်ခေါ်ပေးမယ်တဲ့။
မလိုဘူး ငါ့သမီး ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး အားတင်း
လာတာ။ သမီး ခုလောက်ဆို စိတ်ပြေရောပေါ့။ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။
အိမ်မှာ သမီးမရှိလို့ဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူစကားမှနားမယောင်ပါနဲ့။
သမီးဟာ ဖေဖေ မေမေတို့သမီးပါ။ ကိုအောင်တို့ မခင်လေး
တို့လည်း သမီးအဖေနဲ့ အမေပါပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ သမီးမှာ အဖေ
နှစ်ယောက်၊ အမေနှစ်ယောက် အရင်ကထက် ပိုတောင်
ကောင်းသေးရဲ့”

သမီးဟာ အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်နေတယ်။ သမီးဘာ
တွေ စဉ်းစားနေသလဲ ဘာတွေဆုံးဖြတ်မလဲ။ ကျုပ်သိချင်

လိုက်တာ။

“ပလိစ် ကိုအောင်နဲ့ မခင်လေးကိုလည်း
ကိုယ်အလေးအနက်ပြောပါရစေ။ သမီးကို ချစ်
ခြင်းတရားတွေ ထုနဲ့ထည့်နဲ့ အရင်းတည်ပြီး
မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါ။ ဖဝါးလက်
နှစ်လုံး အရွယ်ကတည်းက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
နို့ဗူးဖျော် ပုခက်လွဲပြီး မွေးလာရတဲ့သမီး။ ဒီ
သမီးအပေါ် ချစ်ခြင်းသာမက မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ပါ
တည်ဆောက်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်သမီး ပညာတတ်
ကြီးဖြစ်ရမယ်။ ဥစ္စာအမွေဆိုတာ သွားစမ်းပါ။
ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ပညာအမွေပဲပေးချင်တယ်။
သမီးပညာတတ်ကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ သမီးက
ဉာဏ်လည်းထက်တယ်။ တစ်ထွာပြုရင် တစ်လံ
မြင်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးဟာ သူ့မောင်လေးရဲ့
ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ အစ်မကြီးလည်းဖြစ်သေးတယ်။
သမီးမောင်လေးက သမီးနဲ့ ထမင်းအတူစား။
သမီးကျောင်းပို့မှသွားတဲ့ မောင်လေးမဟုတ်လား။
မမကို ပြန်ခေါ်ပေး ပြန်ခေါ်ပေးနဲ့ လူးနေတာပဲ။
အခု ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းတွေတောင် ပြန်ဖွင့်နေ
ပြီ။ သမီးစာတွေလည်း နောက်ကျကုန်ပြီ။ ဖေဖေ
ကျောင်းကိုလိုက်သွားပြီး ဆရာမတွေကို မေတ္တာ
ရပ်ခံထားတယ်။ သမီးကျောင်းပြန်တက်ရပါစေ
မယ်လို့”

မိသားစု ဆွေးနွေးဝိုင်းကလေးမှာတော့
သမီးရဲ့ ရိုက်ငိုသံတွေသာ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် မြည်ဟိန်းနေတော့တယ်။ မောင်လေးဆို
တဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်တဲ့ကြီးတစ်ချောင်းဟာ
သမီးရင်ထဲက ချစ်ခြင်းပွဲ သံစဉ်တေးသွားတွေ
ကို တီးခတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဦးခင်မောင်မြရဲ့
အားရဖွယ်မကောင်းတဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ
ကလည်း သမီးကိုပြန်လည်ဆွဲငင်နေတဲ့ ညှိုးအား
တွေပဲပေါ့။

သမီးကို ပြန်မယ့်နေ့က ကျုပ်ထားဝယ်
လေယာဉ်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့လိုက်ပါတယ်။
လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတော့ ဟိုအဖေကို တွဲ
ထားတဲ့လက်ကို ဖြုတ်ပြီး ကျုပ်ဆီပြန်ပြေးလာ
သေးတာပါ။ သမီးရင်ထဲက လွန်ပွဲကို ကျုပ်
လှမ်းမြင်ရပြီး ရင်ထဲမှာ မချီတော့ဘူး။

“ပြန်လိုက်သွားတော့ သမီးရယ် စာကြိုးစား
နော်”

ဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ်အနိုင်နိုင်ပြောရတာ
ပါ။ ကောင်းကင်ပေါ် လေယာဉ်တက်သွားတော့
သမီးနဲ့ ဒီတစ်ခါ တကယ်ဝေးပြီဆိုတာ အလိုလို
သိလိုက်ပါတယ်။ အင်းလေ သမီးက အစ
ကတည်း ကျုပ်တို့သမီးမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ ကံ
ကြမ္မာက ကျုပ်တို့နဲ့ သမီးကို ခွဲထားပြီးသား။

ကျုပ်တို့သမီးဟာ
 အတတ်ပညာနဲ့ပြည့်ဝပြီး
 အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်တာမို့
 အိမ်ကို ကောင်းမွန်စွာ
 စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်မယ်လို့
 ကျုပ်ယုံကြည်တယ်။
 ဒါဟာ ကံကြမ္မာက
 သမီးအပေါ် အပြီးအပိုင်
 စီရင်ချက်ချထားတဲ့အနေအထား။
 ဒါဟာ သမီး မလွဲမသွေ
 လက်ခံရမယ့်ဘဝ။

သင်္ချိုင်းက ပြန်လာပြီးတဲ့အခါမှာ လူတွေအားလုံး
 ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီ။ ဦးခင်မောင်မြရဲ့ အသက်ရေ
 ဆိုတဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် နှုတ်ဆက်သံဟာ ကျုပ်နားထဲက
 မထွက်ဘူး။ သမီးငိုနေတာ မခင်လေးက ချော့ရ ဦးခင်
 မောင်မြဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေတာကို သမီးက နှစ်သိမ့်ရနဲ့
 အလောင်းလည်းမြေကျပြီးရော လူတွေနွမ်းဖြိုက်ပြီး ကျန်
 ခဲ့တာပါပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လူရင်းတွေ အတော်များများ
 အိမ်လိုက်လာကြတယ်။ ညှပ်မစဲသေးဘူးဆိုပါတော့။
 ဒီအချိန်မှာ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘက်က စီကနဲအသံ
 ထွက်လာတော့တာပဲ။ ဘယ်သူရှိမလဲ ဟိုမိန်းမ ဒေါ်ခင်နု
 ပေါ့။ သူက ဒီအိမ်မှာ လက်ကြီးဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့
 မီးဖိုချောင်က ကောင်မလေးကို နှိပ်ကွက်နေတာလေ။
 အသံကလည်း စာပါဗျာ။ သူပုံစံက အရိုးမြတို့ဈေးထဲက
 မိန်းမတွေနဲ့ ဘာမှမခြားပါဘူး။ စကားပြောရင် လက်ဟန်
 ခြေဟန်နဲ့ မျက်စိနောက်စရာကောင်းလှတယ်။ ကြည့်လိုက်
 တာနဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးဆိုတာ သိလောက်တယ်။
 အခုလည်း မီးဖိုမှာ ဘာတွေ စိတ်တိုင်းမကျတယ် မသိ
 ပါးစပ်သေနတ်ပစ်နေတာမှ တရစပ်။ နား ကလော်လိုက်
 တာဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ မခင်လေး အိမ်ပြင်က ဒိန်းပေါ်မှာ ထွက်ထိုင်
 လိုက်တယ်။ မမြင်ချင်ကြားလျှက်သားပေါ့။ အာရုံကိုနောက်
 ရော့။ သူ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့ အောင်လံလွှင့်နေတာ
 ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်။
 တချို့ ညှပ်သည်တွေတောင် ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဒီအချိန်မှာ
 ပုလဲဟာ သူ့အဖေကို ပြုစုနေရာက အိမ်အပေါ်ထပ်က
 ဆင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ လူတွေ စိတ်မချမ်း
 မသာဖြစ်နေချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပူယာဆာဖြစ်နေရ
 တာလဲ။ အန်တီနုကလည်း ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်
 နေတာလဲ။ ဒီကလေးတွေက ပုလဲကိုချစ်ခင်ပြီး မေတ္တာနဲ့
 လာကူညီကြတဲ့ကလေးတွေ၊ သူတို့က ညှပ်သည်တွေ
 သုသာန်ပြန်လာရင် ထမင်းစားကြဦးမယ်ထင်လို့ စား
 စရာတွေ ပိုချက်ထားတာ။ မစားကြဘူးလား။ ညှပ်သည်
 မစားရင် အိမ်သားတွေစားပေါ့။ မကုန်ဘူးလား သွန်ပစ်
 လိုက်ရုံ၊ စေတနာနဲ့ လာလုပ်ပေးသူတွေကို နားမခံသာ
 အောင် ဘာလို့ နင်ပဲခေ ပြောနေရတာလဲ”

“ငါက မကုန်တာ မကုန် မခမ်းတာ မခမ်းအောင်
 ဟေ့”

“ရတယ် ကုန်ပါစေ။ အလှူလုပ်တာ ဆုံးရှုံးတာတွေ
 ရှိချင်ရှိမှာပဲ။ အများကို ဘယ်သူမှ တမင်မလုပ်ဘူး။
 လုပ်ရင်း မှားသွားတာ ပြောမနေနဲ့တော့”

“အောင်မယ်လေးပြောရတာ လေကုန်သေးတယ်။
 ပြောချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ ယောင်းမမျက်နှာနဲ့
 ပြောတာနေတာဟေ့”

“ဟုတ်လား မေမေမျက်နှာနဲ့လား မေမရှိစဉ်က အန်

တီနု ဘာများကောင်းခဲ့လို့လဲ။ သူတစ်ပါးမိသားစု
 စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်ခဲ့တာ။
 အခု မေမေလည်းမရှိတော့ဘူး။ အန်တီနု ဩဇာ
 ပေးတာတွေလည်းရပ်ပါတော့။ ဒီမှာ လူစုံတုန်း
 တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်။ ရိုင်းတယ်တော့
 မထင်ပါနဲ့။ အခု မေမေဆုံးသွားပြီ။ ဒီအိမ်ဟာ
 ပုလဲအိမ်၊ ငွေရည်ပုလဲရဲ့အိမ်၊ ပုလဲရဲ့အိမ်မှာ
 ပုလဲသဘော၊ ပုလဲစိမ့်မယ်၊ အုပ်ချုပ်မယ်၊ ဖေဖေ
 လည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ မောင်လေးက
 အဝေးမှာ ဖေဖေကိစ္စ၊ မောင်လေးကိစ္စ ဘာမှ
 မတရားတာ မဖြစ်စေရဘူး။ ဥပဒေအကြောင်း
 အရာရော၊ မိသားစု လူမှုရေးအကြောင်းအရာပါ
 အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်။ ဒီတော့ မကူညီ
 ချင်နေကြပါ။ အနှောင့်အယှက်တော့ မပေး
 ကြပါနဲ့”

သမီးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်ပြန်တက်
 သွားပါရော။ ဒေါသတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေ
 တဲ့ ဒေါ်ခင်နုကို မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြောင်းဖျ
 ခေါ်ထုတ်သွားချိန်မှာ ကျုပ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
 ညိတ်ပြီး သဘောကျနေမိတယ်။ ကြိတ်လိုက်စမ်း
 ကွ။ ဒဲ့ပြောမှ သိတဲ့လူကို ဒီလို ကိုင်ပေးရတယ်
 လို့ စိတ်ထဲက အားပေးနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။
 ကျုပ်တို့သမီးဟာ အတတ်ပညာနဲ့ ပြည့်ဝပြီး
 အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်တာမို့ အိမ်ကို ကောင်းမွန်
 စွာ စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်။
 ဒါဟာ ကံကြမ္မာက သမီးအပေါ် အပြီးအပိုင်
 စီရင်ချက်ချထားတဲ့အနေအထား။ ဒါဟာ သမီး
 မလွဲမသွေ လက်ခံရမယ့်ဘဝ။

အစွယ်ထောင့်ပြီး တစ်ကြိုးတက်ဖို့ ကြံရွယ်
 နေတဲ့ ဒေါ်ခင်နုကို တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်လိုက်
 တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကူညီမယ်လို့လို့နဲ့
 နှောင့်ယှက်နေတာ မိတ်ဆွေအတုအယောင်ပဲ
 မဟုတ်လား။ သူ့အဖေဆုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း
 ကြေကွဲမှုတွေ ဆုံးရှုံးမှုတွေကြားက ခေါင်းထောင်
 ထလာတဲ့ သမီးရဲ့ပုန်းခိုနေတဲ့ သတ္တိအားမာန်
 အရည်အချင်းတွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ
 ကျုပ်သမီးအတွက် စိတ်ချသွားပါပြီ။

ကျုပ်လေ ကျုပ်မိန်းမ မခင်လေးကို လက်မ
 ထောင်ပြလိုက်မိတယ်။ ဒါမှ တို့သမီးကွဆိုတဲ့
 သဘောပါ။ အဟက်ဟက် ကျုပ်တို့ဘဝက
 ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ညာဘာပေးချင်တာတောင် လူ
 မသိ သူမသိပေးရတဲ့ဘဝ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်
 ကျေနပ်ပါတယ်။

မိချမ်းဝေ